

«...Κι όμως, σκέφτεται ο Λούκα, υπάρχουν στιγμές που το να συμπεριφέρεσαι σαν ήρωας είναι το ίδιο πράγμα με το να συμπεριφέρεσαι σαν άνθρωπος. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν αυτήν την ευκαιρία. Εκείνος, όμως, την είχε και την έχασε μέσα από τα χέρια του...»

Ο Λούκα, καθώς σκέπτεται την αντίδραση του την μοιραία στιγμή της πυρόλησης του άτυχου εκείνου μετανάστη, οδηγείται σε ένα συμπέρασμα. Μερικές φορές η ανθρωπιά είναι ηρωική πράξη και στη συγκεκριμένη περίπτωση, αν έβαζε τις φωνές ξυπνώντας τον μετανάστη και κάνοντας τα παιδιά της συμμορίας να τρέξουν, ίσως να κατάφερνε να αποφύγει το ατύχημα. Όμως δεν είναι εύκολο μπροστά σε εκείνη την σκηνή να αντιδράσεις, διότι ο φόβος σε κυριεύει και σε παραλύει χωρίς να σου αφήνει επιλογές αντίδρασης. Παρόλο που μπορεί να φαίνεται εύκολη επιλογή να προβάλεις αντίσταση όταν αφουγκράζεσαι το γεγονός, τη στιγμή εκείνη το στόμα σου στεγνώνει από σάλιο, τα χείλη βαραίνουν και θέλει μεγάλο θάρρος και θέληση για να καταφέρεις να επιλέξεις τη συγκεκριμένη αντίδραση.

«...Για μια στιγμή σχεδόν ντρέπεται για τον ίδιο του τον εαυτό, για τα επώνυμα παπούτσια του, τη μοδάτη ζακέτα του, τη ζωή που έχει την τύχη να ζει, ασφαλής και δίχως προβλήματα...»

Ο ήρωας μας στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή δεν ντρέπεται για την ζωή του αλλά για την καθημερινή αντίδρασή του προς τη γυναίκα που ζητιανεύει. Καταλαβαίνουμε πως ο Λούκα αρχίζει να εκτιμά ό,τι έχει, μαθαίνει να μην τα θεωρεί δεδομένα αλλά και καταλαβαίνει ότι τα απολύτως απαραίτητα αγαθά για εκείνον δεν είναι για όλους δεδομένα. Επίσης αρχίζει να αντιλαμβάνεται πως και οι ζητιάνοι είναι και αυτοί άνθρωποι που βρέθηκαν σ'αυτή τη θέση από λάθη τους ή από λάθη άλλων.

Είναι άσχημη η σκέψη που γυρνά στο μυαλό μου ότι άνθρωποι σαν έμενα μένουν στον δρόμο. Δεν έχουν εκείνοι ανθρώπινα δικαιώματα; Είναι άδικο να μην έχουν όλοι οι άνθρωποι πρόσβαση στα απολύτως απαραίτητα για την επιβίωση! Ό,τι λάθος και να έχει κάνει κάποιος, είναι απάνθρωπο και άσπλαγχο να μην μπορεί να κοιμηθεί ζεστός, ήρεμος, με τροφή, νερό και πάνω από όλα αγάπη! Κατά τη γνώμη μου η σημερινή κοινωνία έχει προοδεύσει σε ό,τι μπορεί να φανταστεί ο καθένας, αλλά έχει ξεχάσει το βασικότερο, δηλαδή να καλύπτει τις ανάγκες όλων των ανθρώπων!

«...Γιατί η συμπόνια είναι το μεγαλύτερο πράγμα στον κόσμο. Πιο μεγάλο κι απ' τον ουρανό. Πιο μεγάλο κι απ' τα Ιμαλάια...»

Αυτή η φράση του Ράτζιβα κρύβει μεγάλη φιλοσοφία για το τι αξίζει πραγματικά σε αυτόν τον κόσμο. Με αυτά τα λόγια προσπαθεί να δείξει στον

Λούκα ότι οι πράξεις συμπόνιας, αλληλεγγύης και αγάπης είναι αυτές που μένουν και μετρούν περισσότερο από κάθε τι άλλο! Μερικές φορές είναι καλό να θυμόμαστε όλοι ότι οι ανθρώπινες πράξεις είναι αυτές που έχουν σημασία. Η συμπόνια όπως και η αγάπη είναι μέσα με τα οποία ένας άνθρωπος μπορεί να βοηθηθεί, να παρηγορηθεί και να βγει από μια δύσκολη κατάσταση. Είναι ένδειξη πολιτισμού και καλλιέργειας να νοιάζεσαι για τον συμπολίτη σου και να τον βοηθάς με όποιον τρόπο μπορείς. Ευτυχώς στη σημερινή εποχή υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που είναι πρόθυμοι να βοηθήσουν...

Γιώργος Φραγκιαδάκης, Β1 Γυμνασίου